

Temetések

*Első tudatos emlékeim egyike
egy pazar temetés. Ezt egy Rákóczi úti
lakásból, orvos barátunk ablakából
néztem, úgy, hogy fölállítottak és fogtak
a rácsos ablakban, amit éppen hogy fölértem.
Lenn méltósággal hömpölygött a gyásznép,
és a zene, amit játszottak, komor volt,
gyászolók díszmagyarban, bakacsinos koporsó —
kit is temettek? Alighanem Gömböst.
De a temetett személynél fontosabb,
hogy ez volt az első emlék, ami képzeletemben
a történelmet összekapcsolta a léttel:
ez a nép mindig temet. Hol hosszú
száműzetéséből megtérő Kossuthot,
hol Adyt, önvádoló Telekit, Rajkot vagy Nagy Imrét —
s tizezreket, akiknek neve sincsen.
Bár le kell rónunk a múltnak adóját,
ideje lenne már a gyászt levetnünk,
s azt nézni: miől lesz élőbb az ország.*

PINTÉR LAJOS

Európa

ÓDA KÖZÉP-EURÓPÁHOZ

*Tüntetők 1968 Párizsából, ezen az
álomi, tovatűnő képen, és tüntetők 1989 Prágájában.*

*Fejberúgdalt tüntető diák 1968
Párizsában, és fejberúgdalt tüntető diák
1989 Prágájában. A vérző arcok s a
véres csizmák örökléte, nézd.*

*S most, hogy se jobbra, se balra,
hogy vérző arcunk már mindkét tájat
bejárta, most összebb húzódunk-e?
egymáshoz közelebb húzódunk-e? félelemből
vagy szolidaritásból vagy szeretetből,
mindegy is talán, itt a periférián,
itt Európa közepén — — —*